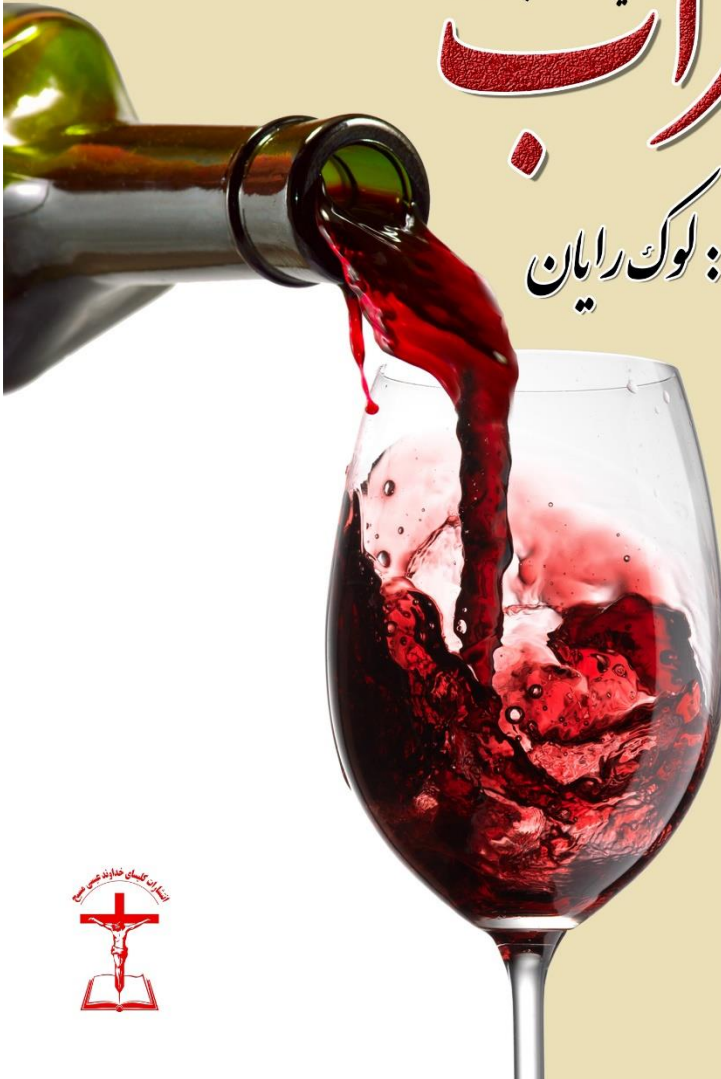

از دیدگاه کتاب مقدس

شراب

نویسنده: لوک رایان

مجموعه آموزه‌های کتاب مقدس

شراب

از دیدگاه کتاب مقدس

نویسنده: لوك رايان

انجمن تحقیقات کتاب مقدسی رایان

انتشارات کلیسای خداوند عیسی مسیح

فهرست مطالب

۱	پیش گفتار:
۲	نجاسات:
۵	شراب در شریعت:
۸	منع شدگان از شراب:
۸	زمامداران:
۸	کاهنان:
۱۰	نذیره‌ها:
۱۲	هشدار در خصوص شراب:
۱۲	اعتدال در شراب:
۱۲	شراب فریبنده است:
۱۳	شراب استهزا می‌کند:
۱۳	شراب موجب گناه:
۱۴	شراب شایستهٔ هالکان و تلخ جانان:
۱۵	با میگساران معاشرت نباید کرد:
۱۵	میگساران در ملکوت خدا نخواهند بود:
۱۵	وای بر شراب‌خواران است:
۱۷	زمان را باید شناخت:
۱۸	سفارش به شراب:
۱۸	شام خداوند:
۱۹	درمان بیماری:
۲۰	سخن آخر:

به نام خدای خدایان، پادشاه پادشاهان، خدای قدیر، خدای مشیر، پدر سرمدی، سرور
سلامتی، الف و یاء، ابتدا و انتها، اوّل و آخر، او که بود و هست و می آید.
* به نام خداوند عیسی مسیح *

پیش گفتار:

شاید موضوع شراب و مسکرات چندان در کلیساهای دنیا اهمّیت نداشته باشد،
اما در کلیساهای خاورمیانه که خاستگاه مسلمانان است و بسیاری از نوایمانان این مناطق
با تفکّری به مسیحیت ایمان آورده اند که تحت احکام اسلامی شراب و مسکرات را نجس
و حرام می دانند.

وقتی به جهان مسیحیت نگاه کنید، آنان نیز در مواجهه با شراب، جانب احتیاط را
لحاظ می کنند و در نوشیدن یا ننوشیدن آن دچار تردید می باشند؛ مثلاً نوشیدن آن را در
کلیسا جایز نمی دانند تا جایی که در آیین شام خداوند در کلیسا از آب میوه به جای شراب
استفاده می کنند، ولی در خانه های خود هیچ التزامی به آن ندارند و در کمال آسودگی
خیال شراب می نوشند.

در این نوشتار قصد داریم بدون در نظر گرفتن تعالیم نهادهای کلیسایی و تفکّر
امّت های دیگر، فقط حسب آن چه کتاب مقدّس در خصوص شراب و مسکرات به ما
می آموزد، به طور جامع به این مسئله پر دغدغه بپردازیم.

لذا پیش از ورود به موضوع شراب و مسکرات، شایسته است تا ابتدا ببینیم آیا
کتاب مقدّس چیزی را نجس و حرام اعلام نموده یا نه؛ و اساساً کلام خدا چیزی را نجس
و حرام می داند یا نه.

نجاسات:

احکام و شریعتِ موسی که عهدِ اوّل خداوند با قوم اسرائیل بوده و از حدود سه هزار و پانصد سال پیش به این قوم عطا شد، مواردی را در زمرهٔ نجاسات قرار داده. هر چند آن چه در عهد عتیق بوده سایه‌هایی از چیزهایی بوده که می‌بایست در آینده می‌آمد و دارای تعاریفی روحانی می‌باشد؛ اما هیچگاه این را نیز نباید فراموش کرد که اعظم آن احکام در بُعد جسمانی هنوز به قوّت خود باقی است. مثلاً همان عهدِ اوّل که گفته قتل مکن، زنا مکن، ... امروزه در عهد جدید نیز همان را می‌گوید.

خداوند عیسی مسیح در حقانیتِ تورات و صحفِ نبوتیِ انبیا اکیداً بر برقرار بودن آن تا زمان انقضای عالم تأکید می‌کند و در عهد جدید، به هنگام موعظهٔ بالای کوه، حتی بر آن مواردی را نیز افزود.

«^{۱۷} گمان مبرید که آمده‌ام تا تورات یا صُحُفِ انبیا را باطل سازم. نیامده‌ام تا باطل نمایم، بلکه تا تمام کنم.^{۱۸} زیرا هر آینه به شما می‌گویم، تا آسمان و زمین زایل نشود، همزه یا نقطه‌ای از تورات هرگز زایل نخواهد شد تا همه واقع شود.^{۱۹} پس هر که یکی از این احکام کوچک‌ترین را بشکند و به مردم چنین تعلیم دهد، در ملکوت آسمان کمترین شمرده شود. اما هر که به عمل آورد و تعلیم نماید، او در ملکوت آسمان بزرگ خوانده خواهد شد.^{۲۰} زیرا به شما می‌گویم، تا عدالت شما بر عدالت کاتبان و فریسیان افزون نشود، به ملکوت آسمان هرگز داخل نخواهید شد» (متی ۵ : ۱۷ - ۲۰).

حال وقتی خداوند قوانین شریعت را به موسی سپرد، مواردی را در زمرهٔ نجاسات خواند و احکامی را برای آنها وضع نمود. این موارد را به همراه احکام دقیق آنها می‌توانید در کتاب لایوان و اعداد ببینید. لذا پیش از خواندن ادامهٔ این نوشتار لازم است تا ابتدا مواردی را که خداوند در این دو کتاب، نجس و حرام اعلام نموده است را مطالعه بفرمایید و سپس به ادامهٔ مطالب برگردید.

حال عهد عتیق را داریم با احکام فراوانی از نجاست و حرامیات که قوم از آنها برحذر بود؛ و در پیش روی، کلام خداوند عیسی مسیح را داریم که می‌فرماید: «^{۱۱}نه آن چه به دهان فرو می‌رود انسان را نجس می‌سازد بلکه آن چه از دهان بیرون می‌آید انسان را نجس می‌گرداند» (متی ۱۵ : ۱۱).

در ظاهر چنین به نظر می‌رسد که این دو عهد با هم در تضاد باشند! زیرا مسیح هیچ چیز خوردنی و آشامیدنی را نجس ندانسته بلکه نجاست را به وضعیت روحانی اشخاص نسبت داده است. شاید برای درک بهتر این دو فضا کلام پولس رسول بیشتر بتواند کمک کند. پولس آن ظرف برگزیده خداوند و معلم بزرگ کتاب مقدس می‌فرماید: «^{۱۴}می‌دانم و در عیسی خداوند یقین می‌دارم که هیچ چیز در ذات خود نجس نیست جز برای آن کسی که آن را نجس پندارد؛ برای او نجس است» (رومیان ۱۴ : ۱۴).

"هیچ چیز در ذات خود نجس نیست" ما را به ذات یعنی اول و ریشه ارجاع می‌دهد. شریعت موسی حدوداً دو هزار و پانصد سال پس از خلقت آدم داده شد، یعنی تا پیش از آن چنین احکامی نبوده، لذا چون شریعت نبود، جرم و محکومیتی نیز نبود.

شریعت از برای آن داده شد تا بشر با گناه و تاوان گناه برای مجرمان آن آشنا شوند، لذا همان گونه که خود خداوند از زبان حزقیال نبی می‌فرماید: «^{۲۵}بنابراین من نیز فرایضی را که نیکو نبود و احکامی را که از آنها زنده نمانند به ایشان دادم» (حزقیال ۲۰ : ۲۵).

تمام احکام شریعت سایه‌هایی بودند از حقیقتی روحانی در آینده، و مسیح خداوند زمانی که در خصوص نجاست صحبت نمود به بُعد روحانی نجاست اشاره داشت.

ظاهراً در زمان مسیح نیز کشمکش شدید بر سر احکام و شریعت وجود داشته و حتی موضوعاتی مانند شراب در همان زمان نیز جزو چالشهای وقت بوده، از آن روی که خداوند عیسی مسیح در بین این چالشها می‌فرماید: «^{۱۸}زیرا یحیی آمد، نه می‌خورد و نه

می‌آشامید، می‌گویند دیو دارد.^{۱۹} پسر انسان آمد که می‌خورد و می‌نوشد، می‌گویند اینک مردی پرخور و میگسار و دوست باجگیران و گناهکاران است. لیکن حکمت از فرزندان خود تصدیق کرده شده است» (متی ۱۱ : ۱۸ - ۱۹).

به هر حال امروزه می‌دانیم که پدر همه چیز را به پسر سپرده و او است که بر همگان داوری می‌کند؛ و خداوند عیسی مسیح آن چیزی را که به بدن فرو می‌رود، بدنی که حسب کلام خدا می‌بایست نابود شود و به خاک برگردد را نجس نمی‌داند و ربطی به ابدیت نمی‌دهد؛ اما روح انسان را که می‌بایست جامهٔ نافانی بر خود بگیرد و تا به ابد بماند را مستلزم پاکی دانسته تا با نجس ساختن آن از ملکوت خداوند باز نماند.

به قول پولس "هیچ چیز در ذات خود نجس نیست." مگر خداوند که ذات الوهیش قداست و پاکی است، می‌تواند از نفخهٔ دهان خود که به واسطهٔ آن جهان هستی را خلق نموده، چیزی ناپاک و نجس را فی‌النفسه بیرون دهد؟ حاشا! نجاست بعد از خلقت، و از فساد عقلانی و روحانی بوده که شکل گرفت، و شریعت نیز کوشیده تا این را به نسل آدم بفهماند.

شراب در شریعت:

شراب در مناسبات شریعت در عهد عتیق دارای نقش ویژه‌ای بوده. هر چند باز متذکر می‌گردم که تمام احکام شریعت سایه‌هایی از وقایع روحانی آینده است که می‌بایست آشکار شود؛ اما چون موضوع این نوشتار پرداختن به مفاهیم روحانی نیست و صرفاً در خصوص شراب و مسکرات می‌باشد، از توضیح مفاهیم روحانی پرهیز می‌کنم.

در ادامه به چند مورد از رسوم شریعت اشاره می‌گردد که شراب در بطن آن دارای نقشی مخصوص به خود می‌باشد.

در احکامی که برای تقدیس کاهنان داده شده بود، یکی از هدایایی که به همراه برّه قربانی روزانه که در صبح و شام ذبح می‌شد، شراب بوده که به عنوان هدیه ریختنی گذرانده می‌شد: «^{۳۹} و این است قربانی‌هایی که بر مذبح باید گذرانید: دو برّه یک ساله، هر روز پیوسته،^{۴۰} یک برّه را در صبح ذبح کن، و برّه دیگر را در عصر ذبح نما.^{۴۱} و ده یک از آرد نرم سرشته شده با یک ربع هین روغن کوبیده، و برای هدیه ریختنی، یک ربع هین شراب برای هر برّه خواهد بود.^{۴۲} و برّه دیگر را در عصر ذبح کن و برای آن موافق هدیه صبح و موافق هدیه ریختنی آن بگذران، تا عطر خوشبو و قربانی آتشین برای خداوند باشد.^{۴۳} این قربانی سوختنی دائمی، در نسل‌های شما نزد دروازه خیمه اجتماع خواهد بود، به حضور خداوند، در جایی که با شما ملاقات می‌کنم تا آن جا به تو سخن گویم.^{۴۴} و در آن جا با بنی‌اسرائیل ملاقات می‌کنم، تا از جلال من مقدس شود» (خروج ۲۹ : ۳۹ - ۴۴).

در عید نوبرها نیز به همراه برّه قربانی، شراب به عنوان هدیه ریختنی گذرانده می‌شد: «^۹ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: «بنی‌اسرائیل را خطاب کرده، به ایشان بگو: چون به زمینی که من به شما می‌دهم داخل شوید، و محصول آن را درو کنید، آنگاه بافه نوبر خود را نزد کاهن بیاورید.^{۱۱} و بافه را به حضور خداوند بجنابند تا شما مقبول شوید، در فردای بعد از سبت کاهن آن را بجنابند.^{۱۲} و در روزی که شما بافه را می‌جنابید، برّه

یک ساله بی‌عیب برای قربانی سوختنی به حضور خداوند بگذرانید.^{۱۳} و هدیهٔ آردی آن دو عشر آرد نرم سرشته شده به روغن خواهد بود، تا هدیهٔ آتشین و عطر خوشبو برای خداوند باشد، و هدیهٔ ریختنی آن چهار یک هین شراب خواهد بود.^{۱۴} و نان و خوشه‌های برشته شده و خوشه‌های تازه مخورید، تا همان روزی که قربانی خدای خود را بگذرانید. این برای پشتهای شما در همهٔ مسکنهای شما فریضه‌ای ابدی خواهد بود» (لاویان ۲۳ : ۹ - ۱۴).

به همراه هدایای ریختنی و قربانیهای سوختنی شراب نیز تقدیم می‌گردید: «و برای هدیهٔ ریختنی یک ربع هین شراب با قربانی سوختنی یا برای ذبیحه به جهت هر برّه حاضر کن. یا به جهت قوچ برای هدیهٔ آردی دو عشر ایفه آرد نرم مخلوط شده با یک ثلث هین روغن حاضر کن.^۷ و به جهت هدیهٔ ریختنی یک ثلث هین شراب برای خوشبویی به جهت خداوند حاضر کن.^۸ و چون گاوی برای قربانی سوختنی یا ذبیحه‌ای برای ادای نذر یا برای ذبیحهٔ سلامتی به جهت خداوند حاضر می‌کنی،^۹ آنگاه به جهت هدیهٔ آردی، سه عشر آرد نرم مخلوط شده با نصف هین روغن با گاو بگذرانند.^{۱۰} و برای هدیهٔ ریختنی نصف هین شراب بگذران تا هدیهٔ آتشین خوشبو برای خداوند بشود» (اعداد ۱۵ : ۵ - ۱۰).

برای قربانی سوختنی ماهانه، شراب نیز به عنوان هدایای ریختنی تقدیم می‌گردید: «و هدایای ریختنی آنها نصف هین شراب برای هر گاو، و ثلث هین برای هر قوچ، و ربع هین برای هر برّه باشد. این است قربانی سوختنی هر ماه از ماه‌های سال» (اعداد ۲۸ : ۱۴).

در باب ۱۴ کتاب تثنیه نیز به خوردن شراب و مسکرات پس از پرداخت ده یک در حضور خداوند اشاره شده: «^{۲۲}عشر تمامی محصولات مزرعهٔ خود را که سال به سال از زمین برآید، البتّه بده.^{۲۳} و به حضور یهوه خدایت در مکانی که برگزیند تا نام خود را در آن جا ساکن سازد، عشر غله و شیر و روغن خود را و نخست‌زادگان رّمه و گله خویش را بخور، تا بیاموزی که از یهوه خدایت همهٔ اوقات بترسی.^{۲۴} و اگر راه از برایت دور باشد که آن را نمی‌توانی برد، و آن مکانی که یهوه، خدایت، خواهد برگزید تا نام خود را در آن

بگذارد، وقتی که یهوه، خدایت، تو را برکت دهد، از تو دور باشد،^{۲۵} پس آن را به نقره بفروش و نقره را به دست خود گرفته، به مکانی که یهوه خدایت برگزیند، برو.^{۲۶} و نقره را برای هر چه دلت می‌خواهد از گاو و گوسفند و شراب و مسکرات و هر چه دلت از تو بطلبد، بده، و در آن جا به حضور یهوه، خدایت، بخور و خودت با خاندانت شادی نما» (تثنیه ۱۴ : ۲۲ - ۲۶).

در احکامی که خداوند به قوم اسرائیل حکم نموده می‌توانید ببینید که شراب نیز جایگاهی خاص در کنار قربانیها دارد. خصوصاً در این اشاره آخری که می‌گوید: «شراب و مسکرات و هر چه دلت از تو بطلبد، بده، و در آن جا به حضور یهوه، خدایت، بخور.» این نظر ما را به شام آخر خداوند عیسی مسیح نیز جلب می‌کند که شاگردان در حضور مقدس خداوند، شراب را که نماد خون او بوده نوشیدند.

در شام خداوند، جایگزینی هر نوشیدنی دیگری به جای شراب اشتباه محض است، و کلیساهایی که به بهانه قداست کلیسا آب میوه را جایگزین شراب می‌کنند، سخت در اشتباه‌اند و سنتی را که خداوند برای ما به یادگار گذاشته است را منحرف می‌سازند.

منع شدگان از شراب:

علاوه بر آن چه در قوانین شریعت در خصوص شراب می‌بینید، در کتاب مقدس مواردی نیز وجود دارد که خوردن شراب را برای بعضیها تقبیح و ناشایست دانسته است.

زمامداران:

حکیم‌ترین مرد روی زمین، سلیمان در کتاب امثال می‌گوید: «^۴پادشاهان را نمی‌شاید ای لموئیل، پادشاهان را نمی‌شاید که شراب بنوشند، و نه امیران را که مسکرات را بخواهند.^۵ مبادا بنوشند و فرائض را فراموش کنند، و داوری جمیع ذلیلان را منحرف سازند» (امثال ۳۱: ۴ - ۵).

سلیمان با این سخن، روی دیگر شراب را نشان می‌دهد که عقل را زایل می‌کند و صاحبان حکم را منحرف می‌سازد. او شراب را نجس و حرام نکرده بلکه شایسته بزرگان ندانسته. اگر بخواهیم امروزه در کلیسا ببینیم که این زمامداران چه کسانی هستند، می‌توان به رسولان مسیح اشاره نمود که صاحب فتوا می‌باشند.

کاهنان:

در عهد جدید، پولس رسول اسقف‌ها را از نوشیدن شراب و میگساری منع می‌کند و شخص میگسار را شایسته چنین جایگاهی نمی‌داند. اسقف در اصل در زمره شبانان می‌باشد که دارای نقشی کهناتی در کلیسا می‌باشد: «^۷زیرا که اسقف می‌باید چون وکیل خدا بی‌ملامت باشد و خودرأی و تندمزاج یا میگسار یا زننده یا طماع سود قبیح نباشد» (تیتس ۱: ۷).

و ایضاً در جایی دیگر این مهم را به شاگرد خود تیموتاؤس نیز سفارش می‌کند: «این سخن امین است که اگر کسی منصب اسقفی را بخواهد، کار نیکو می‌طلبد.^{۲۳} پس اسقف باید بی‌ملامت و صاحب یک زن و هوشیار و خردمند و صاحب نظام و مهمان‌نواز و راغب به تعلیم باشد؛^{۲۴} نه میگسار یا زنده یا طمّاع سود قبیح بلکه حلیم و نه جنگجو و نه زر پرست. ...^{۲۵} همچنین شماسان باوقار باشند، نه دو زبان و نه راغب به شراب زیاده و نه طمّاع سود قبیح» (اول تیموتاؤس ۳: ۱ - ۳ و ۸).

با این که در عهد عتیق شراب در مراسمات مذهبی دارای جایگاهی بوده، اما خداوند هارون و پسرانش را که خدمت کهناتی قدس‌الاقداّس را داشتند به هنگام ورود به خیمه اجتماع از نوشیدن شراب و هر گونه مسکراتی منع می‌کند: «^{۲۶} و خداوند هارون را خطاب کرده، گفت: «تو و پسرانت با تو چون به خیمه اجتماع داخل شوید، شراب و مسکری منوشید مبادا بمیرید. این است فریضه ابدی در نسلهای شما.^{۲۷} و تا در میان مقدّس و غیر مقدّس و نجس و طاهر تمیز دهید،^{۲۸} و تا به بنی‌اسرائیل همه فرایضی را که خداوند به دست موسی برای ایشان گفته است، تعلیم دهید» (لاویان ۱۰: ۸ - ۱۱).

امروزه خادمینی که در کلیساها نقشی کهناتی دارند، در خیمه‌ای روحانی، مادام‌العمر حضور دارند لذا هرگز نمی‌بایست شراب یا مسکری بنوشند. در لاویان حتّی تذکّر می‌دهد که اقدام به چنین عملی مساوی است با مرگ که در عهد جدید این مرگ به مفهوم روحانی آن یعنی منقطع شدن از ملکوت خداوند است.

خداوند عیسی مسیح پیش از این که به آسمان صعود کند و در جایگاه کهناتی آسمانی قرار بگیرد به شاگردانش گفته بود که: «^{۲۹} اما به شما می‌گویم که بعد از این از میوه مؤ دیگر نخواهم نوشید تا روزی که آن را با شما در ملکوت پدر خود، تازه آشامم» (متّی ۲۶: ۲۹).

او می‌دانست کاهن در هنگام ورود به خیمهٔ اجتماع برای گذراندن قربانی گناه نمی‌بایست شراب بنوشد، لذا این موضوع را به شاگردانش گوشزد نمود. امروزه برای تمام کسانی که در خیمهٔ زمینی، و در جایگاه خدمتی کهنانی در کلیسا هستند نیز این حکم صادق است. «^{۲۱} و کاهن وقت در آمدنش در صحن اندرونی شراب ننوشد» (حزقیال ۴۴ : ۲۱).

نذیره‌ها:

علاوه بر پادشاهان و کاهنان، نذیره‌های خداوند نیز در ایام نذر خود نمی‌بایست شراب یا مسکری بنوشند: «^۱ و خداوند موسی را خطاب کرده، گفت: ^۲ بنی‌اسرائیل را خطاب کرده، به ایشان بگو: چون مرد یا زن نذر خاص، یعنی نذر نذیره بکند، و خود را برای خداوند تخصیص نماید، ^۳ آنگاه از شراب و مسکرات بپرهیزد و سرکه شراب و سرکه مسکرات را ننوشد، و هیچ عصیر انگور ننوشد، و انگور تازه یا خشک نخورد. ^۴ و تمام ایام تخصیصش از هر چیزی که از تاک انگور ساخته شود، از هسته تا پوست نخورد. ... ^۵ و کاهن آنها را به جهت هدیهٔ جنبانیدنی به حضور خداوند بجنباند، این با سینه جنبانیدنی و ران افراشتنی برای کاهن، مقدّس است. و بعد از آن نذیره شراب بنوشد» (اعداد ۶ : ۱ - ۴ و ۲۰).

در طول تاریخ شاهدیم که هر جا خدا شخصی را به عنوان نذیره انتخاب نموده صریحاً حکم بر ننوشیدن شراب و مسکری برای او صادر نموده، به عنوان نمونه می‌توان به انتخاب شمشون به عنوان نذیرهٔ خداوند نگاه کرد: «^۲ و شخصی از صُرعه از قبیله دان، مانوح نام بود، و زنش نازاد بوده، نمی‌زایید. ^۳ و فرشتهٔ خداوند به آن زن ظاهر شده، او را گفت: اینک تو حال نازاد هستی و نزاییده‌ای. لیکن حامله شده، پسری خواهی زایید. ^۴ و الآن باحذر باش و هیچ شراب و مسکری منوش و هیچ چیز نجس مخور. ^۵ زیرا یقیناً حامله شده، پسری خواهی زایید، و اُستره بر سرش نخواهد آمد، زیرا آن ولد از رحم مادر خود برای خدا نذیره

خواهد بود؛ و او به رهانیدن اسرائیل از دست فلسطینیان شروع خواهد کرد» (داوران ۱۳ : ۲ - ۵).

همچنین این حکم برای یحیی تعمید دهنده نیز که نذیره انتخابی برای خداوند بوده هم صدق می‌کرد: «^{۱۵} زیرا که در حضور خداوند بزرگ خواهد بود و شراب و مُسکری نخواهد نوشید و از شکم مادر خود، پر از روح القدس خواهد بود» (لوقا ۱ : ۱۵).

برای همین بوده که مسیح در وصف حالات یحیی وقتی که گفت: «^{۱۸} زیرا یحیی آمد، نه می‌خورد و نه می‌آشامید، ...» (متی ۱۱ : ۱۸). به نذیره بودن او نگاه می‌کرده. تمام نذیره‌های خداوند تا به امروز کسانی هستند که در طول زندگی خود، به جز در شام خداوند که میراث خداوند عیسی مسیح است، که می‌بایست در موعدها هر ساله برگزار شود، لب به شراب نمی‌زنند.

این سه گروه یاد شده که دارای نقشه‌های پایه‌ای در کلیسا می‌باشند از نوشیدن شراب و مسکرات منع شده‌اند. زیرا می‌بایست در هوشیاری کامل و تمام وقت در خدمت هیکل روحانی خداوند عیسی مسیح، یعنی کلیسا باشند. اما برای سایرین در کلیسا چه حکمی مقرر می‌باشد؟

هشدار در خصوص شراب:

هر چند شراب و مسکرات نجس و حرام نیست، و کسی از اعضای کلیسا، صرفاً به خاطر نوشیدن آن گناهکار محسوب نمی‌شود، اما کتاب مقدس هشدارهایی را در این خصوص می‌دهد.

اعتدال در شراب:

پولس رسول زنان پیر را از نوشیدن شراب منع نکرده، و تنها به مصرف اندکی از آن توصیه می‌کند: «همچنین زنان پیر، در سیرت متقی باشند و نه غیبت‌گو و نه بنده شراب زیاده بلکه معلمات تعلیم نیکو» (تیطس ۲ : ۳).

شراب فریبنده است:

در کتاب حبقوق به خاصیت فریبندگی و اغواگری شراب اشاره شده، که وقتی شخصی از آن بنوشد، بیشتر اغوا شده و طالب آن می‌گردد، حبقوق شراب را به عالم اموات تشبیه کرده، همان گونه که عالم اموات از مردگان هرگز پر نمی‌شود، عطش شخص می‌گسار نیز تمامی و پری ندارد.

«به درستی که شراب فریبنده است و مرد مغرور آرامی نمی‌پذیرد، که شهوت خود را مثل عالم اموات می‌افزاید و خودش مثل موت، سیر نمی‌شود. بلکه جمیع امته‌ها را نزد خود جمع می‌کند و تمامی قومها را برای خویشان فراهم می‌آورد» (حبقوق ۲ : ۵).

شراب استهزا می کند:

سلیمان شخص شراب‌خوار را بی حکمت معرفی می کند، از آن روی که دانسته از خاصیت مدهوش‌سازی آن، با نوشیدنش خود را مورد تمسخر دیگران قرار می دهد: «شراب استهزا می کند و مسکرات عربده می آورد، و هر که به آن فریفته شود، حکیم نیست» (امثال ۲۰: ۱).

این اتفاقی بود که برای نوح افتاد. نوح آن قدر شراب نوشید که در خیمه خود برهنه شد و مدهوش گردید و همین امر موجب استهزای او توسط یکی از فرزندان به نام حام شد: «^{۲۰} و نوح به فلاح زمین شروع کرد، و تاکستانی غرس نمود.^{۲۱} و شراب نوشیده، مست شد، و در خیمه خود عریان گردید.^{۲۲} و حام، پدر کنعان، برهنگی پدر خود را دید و دو برادر خود را بیرون خبر داد» (پیدایش ۹: ۲۰ - ۲۲).

شراب موجب گناه:

یکی از رقت انگیزترین وقایع کتاب مقدس، بد مستی لوط بود، که دخترانش او را با شراب فریفتند و وقتی که او مست شد، با دخترانش در دو شب پیاپی همبستر شد و آنان را باردار نمود. از آن دو دختر لوط، دو فرزند پسر زاده شدند که از آنها دو قوم به نامهای مواب و بنی‌عمون به وجود آمد که این دو قوم بعدها در تاریخ از دشمنان قوم اسرائیل گردیدند.

«^{۳۱} و دختر بزرگ به کوچک گفت: پدر ما پیر شده و مردی بر روی زمین نیست که بر حسب عادت کل جهان، به ما درآید.^{۳۲} بیا تا پدر خود را شراب بنوشانیم، و با او هم بستر شویم، تا نسلی از پدر خود نگاه داریم.^{۳۳} پس در همان شب، پدر خود را شراب

نوشانیدند، و دختر بزرگ آمده با پدر خویش همخواب شد، و او از خوابیدن و برخاستن وی آگاه نشد.

^{۳۴} و واقع شد که روز دیگر، بزرگ به کوچک گفت: اینک دوش با پدرم همخواب شدم، امشب نیز او را شراب بنوشانیم، و تو بیا و با وی همخواب شو، تا نسلی از پدر خود نگاه داریم.^{۳۵} آن شب نیز پدر خود را شراب نوشانیدند، و دختر کوچک همخواب وی شد، و او از خوابیدن و برخاستن وی آگاه نشد.^{۳۶} پس هر دو دختر لوط از پدر خود حمله شدند.^{۳۷} و آن بزرگ، پسری زاییده، او را مواب نام نهاد، و او تا امروز پدر موابیان است.^{۳۸} و کوچک نیز پسری بزاد، و او را بن‌عمی نام نهاد. وی تا به حال پدر بنی‌عمون است» (پیدایش ۱۹ : ۳۱ - ۳۸).

شراب شایستهٔ هالکان و تلخ جانان:

سلیمان در کتاب امثال، مسکرات که به مراتب بدتر از شراب است را درخور هلاک شوندگان دانست، و شراب را برای کسانی که در رنج و درد دنیا هستند سزاوار دانست: «مسکرات را به آنانی که مشرف به هلاکتند بده و شراب را به تلخ جانان،^۷ تا بنوشند و فقر خود را فراموش کنند، و مشقت خویش را دیگر بیاد نیاورند» (امثال ۳۱ : ۶ - ۷).

این سخن سلیمان برای دو گروه طرد شده از نگاه خدا است، و هیچ اشاره‌ای به برگزیدگان قوم خدا برای نوشیدن شراب و مسکرات ندارد.

با میگساران معاشرت نباید کرد:

پولس رسول آن قدر شراب را قبیح دانسته که آن را در کنار گناهای که شخص را به سوی هلاکت می برد قرار داده: «^{۱۱}لیکن الآن به شما می نویسم که اگر کسی که به برادر نامیده می شود، زانی یا طماع یا بت پرست یا فحاش یا میگسار یا ستمگر باشد، با چنین شخص معاشرت مکنید بلکه غذا هم مخورید» (اول قرنطیان ۵ : ۱۱). او همنشینی و همسفره شدن با شخص میگسار را شدیداً نهی می کند.

میگساران در ملکوت خدا نخواهند بود:

در جایی دیگر پولس واضحاً اعلام می کند که میگساران نیز وارد ملکوت خداوند نمی شوند و طرد شده هستند: «^۹آیا نمی دانید که ظالمان وارث ملکوت خدا نمی شوند؟ فریب مخورید، زیرا فاسقان و بت پرستان و زانیان و متنعمان و لواط^{۱۰} و دزدان و طمعکاران و میگساران و فحاشان و ستمگران وارث ملکوت خدا نخواهند شد» (اول قرنطیان ۶ : ۹ - ۱۰).

وای بر شرابخواران است:

عبارت وای در کتاب مقدس بسیار هولناک است. هرگاه کتاب مقدس از واقعه ای با این پیش مقدمه استفاده نموده حکایت از یک اتفاق بسیار هولناک داشته است. حال سلیمان یکی از این وایها را به میگساران می چسباند و در وصف آن سخن می گوید.

«^{۲۹}وای از آن کیست و شقاوت از آن که، و نزاعها از آن کدام، و زاری از آن کیست و جراحتهای بی سبب از آن که، و سرخی چشمان از آن کدام؟^{۳۰}آنانی را است که شرب

مدام می‌نمایند، و برای چشیدن شراب ممزوج داخل می‌شوند.^{۳۱} به شراب نگاه مکن وقتی که سرخ فام است، حینی که حبابهای خود را در جام ظاهر می‌سازد، و به ملایمت فرو می‌رود؛^{۳۲} اما در آخر مثل مار خواهد گزید، و مانند افعی نیش خواهد زد.^{۳۳} چشمان تو چیزهای غریب را خواهد دید، و دل تو به چیزهای کج تنطق خواهد نمود،^{۳۴} و مثل کسی که در میان دریا می‌خواهد خواهی شد، یا مانند کسی که بر سر دکل کشتی می‌خسبد؛^{۳۵} و خواهی گفت: مرا زدند لیکن درد را احساس نکردم، مرا زجر نمودند لیکن نفهمیدم. پس کی بیدار خواهیم شد؟ همچنین معاودت می‌کنم و بار دیگر آن را می‌طلبم» (امثال ۲۳ : ۲۹ - ۳۵).

سلیمان معتقد بود که هیچ کسی را از فریفتگی در شراب و مسکرات گریزی نیست.

اشعیای نبی نیز این کلام سلیمان را تأیید می‌کند و در روح نبوتی یک "وای" برای میگساران اعلام می‌دارد: «^{۱۱} وای بر آنانی که صبح زود بر می‌خیزند تا در پی مسکرات بروند، و شب دیر می‌نشینند تا شراب ایشان را گرم نماید،^{۱۲} و در بزمهای ایشان عود و بربط و دف و نای و شراب می‌باشد. اما به فعل خداوند نظر نمی‌کنند و به عمل دستهای وی نمی‌نگرند. ... ^{۲۲} وای بر آنانی که برای نوشیدن شراب زورآورند، و به جهت ممزوج ساختن مسکرات مردان قوی می‌باشند» (اشعیای ۵ : ۱۱ - ۱۲ و ۲۲).

زمان را باید شناخت:

خداوند عیسی مسیح از شاگردانش انتظار دارد تا همیشه در شایستگی رفتار کنند چنان که پولس رسول نیز به این امر سفارش می‌کند: «^{۱۳} و با شایستگی رفتار کنیم چنان که در روز، نه در بزمها و سکرها و فسق و فجور و نزاع و حسد؛^{۱۴} بلکه عیسی مسیح خداوند را بیوشید و برای شهوات جسمانی تدارک نبینید» (رومیان ۱۳ : ۱۳ - ۱۴). آیا همین انتظار خداوند از ما، ما را بر آن نمی‌دارد که از هر چیزی که موجب ناشایستگی و اغوا می‌گردد، پرهیز کنیم؟

پولس رسول به کلیسا هشدار می‌دهد، امروز که روز ششم از خلقت است، روز سلطه شیطان می‌باشد، لذا مسیحیان می‌بایست هوشیار و فهیم باشند تا به حيله‌های ابلیس اغوا نگردند و از هر چیزی که موجب اغواگری برای آنان می‌شود پرهیز نمایند.

«^{۱۶} و وقت را دریابید زیرا این روزها شریر است.^{۱۷} از این جهت بی‌فهم مباشید، بلکه بفهمید که اراده خداوند چیست.^{۱۸} و مست شراب مشوید که در آن فجور است، بلکه از روح پر شوید» (افسسیان ۵ : ۱۶ - ۱۸).

پولس بسیار روشن و واضح می‌گوید که در شراب فجور و گمراهی است، و کلیسا را از آن برحذر می‌دارد.

سفارش به شراب:

با تمام مواردی که در مذمت شراب و مسکرات در کتاب مقدس است، اما در جاهایی و برای موارد خاصی نیز به نوشیدن شراب توصیه شده است.

شام خداوند:

در مهم‌ترین موقعی که می‌بایست حتماً شراب نوشیده شود، به هنگام برگزاری سالیانه شام خداوند است، که تمام مسیحیان به یادبود شب آخر خداوند در موعد پسح، نان فطیر را پاره کرده و پیاله شراب را که نمادی از بدن و خون مسیح است را به همان گونه‌ای که خود مسیح انجام داده، می‌خورند و می‌نوشند: «^{۲۲} و چون غذا می‌خوردند، عیسی نان را گرفته، برکت داد و پاره کرده، بدیشان داد و گفت: بگریید و بخورید که این جسد من است.^{۲۳} و پیاله‌ای گرفته، شکر نمود و به ایشان داد و همه از آن آشامیدند^{۲۴} و بدیشان گفت: این است خون من از عهد جدید که در راه بسیاری ریخته می‌شود.^{۲۵} هر آینه به شما می‌گویم بعد از این از عصیر انگور نخورم تا آن روزی که در ملکوت خدا آن را تازه بنوشم» (مرقس ۱۴ : ۲۲ - ۲۵).

نان و شراب همیشه نمادی از بدن و خون خداوند بوده و در خوردن و آشامیدن آن همیشه تجدید پیمان و عهدی است که شخص با خداوند تجدید می‌کند. ابراهیم نیز وقتی که از جنگ برگشته بود و با ملک‌یصدق، کاهن خدای تعالی ملاقات می‌کند، پیش از آن که ده یک از غنیمتها را به ملک‌یصدق بدهد، با او نان و شراب را به عنوان عهد با خداوند خورد و آشامید: «^{۱۸} و ملک‌یصدق، ملک سالیم، نان و شراب بیرون آورد. و او کاهن خدای تعالی بود» (پیدایش ۱۴ : ۱۸).

درمان بیماری:

بدن یک ایماندار، که هیکل مقدّس روح القدس است، آن قدر دارای ارزش و اهمیّت است که برای درمان هرگاه لازم به شراب باشد، نمی‌بایست از آن دریغ نمود. تیموتاؤس که دارای بیماری از ناحیه معده بوده، حاضر نمی‌شد حتّی به جهت بیماری خود شراب بنوشد، تا این که پولس رسول، که خود از مخالفان نوشیدن شراب بوده، در نامه‌ای او را به این کار سفارش می‌کند: «^{۲۳}دیگر آشامنده آب فقط مباش، بلکه به جهت شکمت و ضعفهای بسیار خود شرابی کم میل فرما» (اول تیموتاؤس ۵ : ۲۳).

می‌خواهم به این نکته مهم توجّه داشته باشید، که چرا علی‌رغم سفارش پولس، تیموتاؤس حتّی برای سلامتی خود حاضر نبود تا شراب بنوشد؟! تیموتاؤس می‌دانست که نوشیدن شراب شایسته او نیست، لذا حتّی به قیمت سلامت خود از آن پرهیز می‌نمود.

سخن آخر:

با تمام توصیفاتى که در خصوص شراب شده، اما همیشه در انتها برای بسیاری درست بودن یا نبودن نوشیدن شراب و مسکرات جای پرسش بوده. کتاب مقدس به وضوح موضع هر کس را نسبت به شراب و مسکرات را مشخص نموده؛ مگر آن که کسی نخواهد آن را درک کند. لذا به صورت تیتروار خلاصه آن چه گفته شده را در انتها یادآوری می‌کنم.

- ۱- شراب و مسکرات نجس و حرام نیست؛
- ۲- برای زمامداران شایسته نیست؛
- ۳- برای خادمین خدمت‌های کهناتی و نذیره‌ها ممنوع است؛
- ۴- برای اعضای کلیسا نخوردن آن بهتر از خوردن آن است؛
- ۵- برای کسی که می‌خورد گناه محسوب نمی‌شود، اما اگر موجب گناه گردد، گناه خواهد بود؛
- ۶- برای شخص میگسار، کسی که دائم‌الخمر و مست می‌کند، اخراج از ملکوت و کلیسا را به همراه دارد؛
- ۷- در شام خداوند کاملاً مجاز، بلکه ضروری است؛
- ۸- برای بیماریهای خاص که نیاز به استعمال آن باشد، مجاز است؛

بعضیها می‌گویند که اگر هر از گاهی شراب بنوشند، ولی مست نکنند ایرادی ندارد؟ و ادامه می‌دهند که هیچگاه وابسته به شراب نمی‌شوند! در جواب اینان باید گفت، سلیمان که حکیم‌ترین انسان روی زمین بوده گفت که، شراب اغوا می‌کند و شخص از آن خبردار نمی‌شود.

لیکن پولس رسول به این دسته اشخاص می‌فرماید: «^{۱۲}همه چیز برای من جایز است لیکن هر چیز مفید نیست. همه چیز برای من روا است، لیکن نمی‌گذارم که چیزی بر من تسلط یابد» (اول قرن‌تیا ۶ : ۱۲).

خداوند نیز به قوم و کلیسای خود حکم می‌کند که: «^{۱۳}هیچ چیز مکروه مخور» (تثنیه ۱۴ : ۳).

بگذارید در انتها یک جمله پایانی را این غلام کوچک خداوند به شما بگوید: نوشیدن شراب و مسکرات برایتان نجس نیست، حرام نیست، خداوند در نوشیدن آن برای شما گناه نمی‌نویسد، اما اگر با مصرف آن نتوانید هرگز در جایگاهی مانند زمامداران و خادمین مسح شده کلیسا و نذیره‌های خداوند برای کارهای بزرگ قرار بگیرید، آیا حاضرید آن را برای همیشه ترک کنید؟ اگر با نوشیدن آن فرصت قرار گرفتن در زمره عروس مسیح (باکره‌های دانا) را از دست بدهید، آیا حاضرید آن را برای همیشه ترک کنید؟

فیض، برکت، سلامتی و مشارکت روح‌القدس با فرزندان خدای پدر باد، در نام خداوند عیسی مسیح، آمین.

غلام خداوند عیسی مسیح: لوک رایان